

Arrest

nr. 169 637 van 13 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart tot 1998 de Turkse nationaliteit te hebben gehad en afkomstig te zijn van Aksaray (Centraal-Anatolië). U bent van gemengd Turks-Koerdische origine. Langs moederskant heeft u verre familieleden die Koerden zijn. U bent tot uw 12 jaar naar school gegaan in Aksaray. Daarna werkte u als kapper. Rond 1988, u was toen 19 jaar, hebt u een Turks paspoort bekomen.

U bent in 1990 met een toeristenvisum naar Nederland gereisd. U had Turkije verlaten omdat u er uw legerdienst niet wilde doen. U werkte in Nederland als kapper en u huwde er met een Nederlandse. Op 6 augustus 1993 werd u naar Turkije teruggeleid en dit nadat uw verblijf in Nederland op 28 december 1992 werd geweigerd.

In Turkije ging u zich melden bij het rekruteringsbureau waar er u meegedeeld werd dat u zich binnen de twee weken diende aan te melden voor uw legerdienst. U heeft dit niet gedaan. U bent een maand later, illegaal, terug naar Nederland gereisd.

U bent vervolgens in 1995 naar België gekomen. Op 4 juli 1995 werd u gearresteerd omwille van handel in verdovende middelen en valsheid in geschriften. Van 1995 tot op heden werd u meermaals opgesloten en dit omwille van uw betrokkenheid bij drugshandel en mensenhandel.

Op 2 februari 1998 verloor u uw Turkse nationaliteit op basis van besluit n°98-10617 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Turkije. Op 26 mei 1998 werd u gerepatrieerd naar Turkije. U had de naam van uw broer O. opgegeven bij het Turkse consulaat om toch een laissez-passer te bekomen.

Eén maand na aankomst in Turkije keerde u illegaal terug naar België. Op 7 augustus 1999 bent u hier gehuwd met Mevr. D.V., een Belgische, waarmee u een kind heeft, geboren op 13 januari 2000. Op 8 mei 2001 bent u van haar gescheiden.

Op 19 september 1999 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Op 17 december 2001 oordeelde de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen dat u niet voldeed aan de criteria gesteld door het apatrideverdrag teneinde als staatloze erkend te worden. U heeft vanaf 2003 tevergeefs verschillende pogingen tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van de regularisatieprocedures ondernomen. Op 15 december 2009 diende u in de gevangenis van Leuven Centraal een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23 februari 2011.

In 2013 hebt u deelgenomen aan een reportage van journalist L.A. over gevangenis en via deze weg bent u in contact gekomen met uw huidige partner met wie u samen een dochter hebt genaamd B.E..

Op 14 juli 2015 werd u van de gevangenis van Antwerpen overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas en dit omdat er een bijlage 13sexies (inreisverbod 8 jaar) werd betekend.

Op 3 februari 2016 was uw repatriëring naar Turkije voorzien doch deze werd geannuleerd omdat u op 2 februari 2016 een eerste asielaanvraag hebt ingediend in België.

Ter staving van uw regularisatieprocedure heeft u een kopie van uw Turks paspoort, afgeleverd in 1991, neergelegd.

Op 29 februari 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 mei 2016 werd er vervolgens een repatriëring gepland. U diende op 17 mei 2016 een tweede asielaanvraag in, waardoor deze repatriëring werd geannuleerd. U beroept deze tweede aanvraag op de elementen die u eerder al naar voor had gebracht: nl. dat u al 17 jaar in België verblijft en hier niet weg wil, dat u hier een partner heeft die momenteel een moeilijke zwangerschap doormaakt, dat u intussen staatloos bent geworden en dat u nog bijkomende documenten wil voorleggen maar dat uw advocaat in Turkije daar nog volop mee bezig is.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl. dat u al 17 jaar in België verblijft en hier niet weg wil, dat u hier een partner heeft die momenteel een moeilijke zwangerschap doormaakt, dat u wegens het niet-ervullen van uw legerdienst in Turkije intussen staatloos bent geworden en dat u nog bijkomende documenten wil voorleggen maar dat uw advocaat in Turkije daar nog enige tijd voor nodig heeft (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 17 mei 2016, vragen en 1 en 3).

Er moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen aangezien uw eigen gedrag haaks stond op de door u verklaarde dienstweigering en de problemen die u omwille hiervan vreesde. Zo kon worden vastgesteld dat u, ondanks uw verklaarde dienstweigering, geen haast maakte om een asielaanvraag in te dienen (noch in België, noch in Nederland waar u ook een tijdje verbleef), maar integendeel, dat u nog vrijwillig terugkeerde naar Turkije én er zelf naar het rekruteringsbureau stapte. Daarenboven bleek uit de door het CGVS ingewonnen informatie

(toegevoegd aan uw administratief dossier) dat u, verblijvende in het buitenland, in de mogelijkheid verkeerde om uw dienstplicht in Turkije af te kopen maar dat u vervolgens niet in staat was een aannemelijke uitleg te verschaffen waarom u deze mogelijkheid niet had overwogen of te baat had genomen. Tot slot, bleek evenzeer uit informatie van het CGVS dat u als 47-jarige zo wie zo niet meer in aanmerking komt voor het vervullen van uw legerdienst aangezien u de in Turkije voorziene maximumleeftijd van 41 jaar heeft overschreden.

Wat betreft het verlies van uw Turkse nationaliteit dient nogmaals, net zoals in de eerste beslissing van het CGVS al werd uiteengezet, te worden opgemerkt dat u het recht heeft om uw Turkse nationaliteit terug aan te vragen doch hiertoe op geen enkel moment enige stappen heeft ondernomen. Aangezien u actueel stelt dat een advocaat uw belangen behartigt in Turkije, kan dit dan ook geen onmogelijke opgave zijn, maar getuigt dit eerder van een zekere laksheid van uw kant om uw situatie terug in orde te krijgen (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 17 mei 2016, vraag 4). Alsook moet, volledigheidshalve, hieraan worden toegevoegd dat de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen u het statuut van staatloze niet heeft toegekend.

Dat u hier in België, in geval van terugkeer naar Turkije, uw zwangere partner moet achterlaten is een element van louter privé-aard en kan geenszins getuigen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte geeft u heden nog aan dat uw advocaat in Turkije nog documenten tracht te bekomen, maar dat dit lang duurt en deze dus niet kan voorleggen. Aangezien u verklaart reeds sinds de jaren '90 dienstweigeraar te zijn en u al in 1998 uw Turkse nationaliteit zou hebben verloren, lijkt uw verklaring dat u nog wat extra tijd nodig heeft om de nodige bewijsstukken te laten overkomen, wel zéér bij het haar getrokken (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 17 mei 2016, vragen en 3-4-5).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Evenmin kan u de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden toegekend. Uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van confrontaties tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terroristische aanslagen.

De gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten vinden plaats in bepaalde regio's van het oosten en vooral in het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelings burgerslachtoffers te betreuren, hoofdzakelijk in enkele steden (Diyarbakir (district Sur en Lice), Cinar, Cizre en Nusaybin) van de provincies Mardin, Sirnak en Diyarbakir. Volgens niet-gouvernementele bronnen werden meer dan 300 burgers gedood tussen de zomer van 2015 en maart 2016. Bovendien hebben de autoriteiten in de desbetreffende regio's een avondklok ingesteld, wat een negatieve invloed heeft gehad op de toegang tot de basisdiensten voor de inwoners van deze zones. Gezien de gerichte aard van de confrontaties tussen de Turkse autoriteiten en de PKK kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of van uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980.

Naast de zones die worden getroffen door de gevechten tussen de veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen, vonden in Turkije tijdens dezelfde periode waarop de research betrekking had, vier terreuraanslagen (in Ankara en in Istanbul) plaats door Daesh en de TAK, die zowel op militaire als op burgerdoelwitten waren gericht en waarbij meer dan 180 slachtoffers vielen. Uit de beschikbare elementen die bij het administratieve dossier werden gevoegd, blijkt dat deze aanslagen beperkt in aantal en in slachtoffers blijven en beperkt bleven tot de steden Ankara en Istanbul. Het gaat dus om relatief alleenstaande en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of van uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980.

Alle voormelde gebeurtenissen volstaan niet om te kunnen besluiten dat er op dit ogenblik een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger bestaat wegens willekeurig geweld als gevolg van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel

48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van art. 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies voordoen in zijn verhaal, zijn deze volgens verzoeker zeker niet van die aard om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Vervolgens stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“II.1.3. Verzoekende partij zou haar vrees voor terugkeer niet aannemelijk hebben gemaakt.

Uiteraard liggen de verklaringen van verzoekende partij in het verlengde van hetgeen zij tijdens haar eerste asielaanvraag heeft verklaard. Het zou verwonderlijk zijn moest verzoekende partij thans met een compleet nieuw asielrelaas komen. Verwerende partij kan verzoekende partij niet verwijten haar tweede asielaanvraag grotendeels te baseren op haar eerdere asielaanvragen gezien de redenen waarom verzoekende partij haar land van herkomst verlaten heeft nog steeds dezelfde zijn.

Echter, tijdens haar tweede asielaanvraag heeft verzoekende partij bijkomende verklaringen afgelegd die aantonen dat zij niet terug kan keren naar Turkije. Zij is immers niet meer in het bezit van de Turkse nationaliteit, heeft geen enkele band meer met Turkije, zij is er gevlucht omdat zij gedwongen zou worden om toe te treden bij het leger, waardoor hij hoedanook als een deserteur zal worden aanzien.

Verzoekende partij meent niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst en volhardt dat zij weldegelijk reële vrees heeft voor vervolging en/of onmenselijk en vernederende behandeling.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij te snel tot een negatieve beslissing is gekomen, zonder de nieuwe ontwikkelingen in het land van herkomst van verzoekende partij grondig te onderzoeken

II.1.4. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

II.1.5. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“II.2.4. Verzoekende partij stelt zich grote vragen bij het vermeende onderzoek dat verwerende partij beweert te hebben gedaan, gezien zij onmiddellijk – zonder verzoekende partij te hebben gehoord– tot een weigering tot inoverwegingname heeft besloten. Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij in de bestreden beslissing het ‘nieuw’ karakter van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Uiteraard herneemt verzoekende partij deels haar asielrelaas dat zij deed tijdens haar eerste asielaanvraag. Verwerende partij zou verzoekende partij het ongeloofwaardig en leugenachtig karakter van het asielrelaas verwijten indien zij bij haar tweede asielaanvraag met een compleet nieuw verhaal zou komen. Verzoekende partij kan niet terug keren naar Turkije, gezien zij ontegensprekelijk onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.5. Aldus kan worden vastgesteld dat verwerende partij, wellicht gewoon om asioldossiers ten gronde te moeten beoordelen, in casu tevens het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is.

Zij lijkt direct te besluiten dat de aangebrachte elementen de vluchtelingenstatus niet kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Zij doet hetzelfde m.b.t. de nood aan subsidiaire bescherming.

Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet werd tevens geschonden doordat verwerende partij in casu niet nagegaan is of de aangehaalde asielgronden ‘nieuwe elementen’ betroffen, hetgeen nochtans de essentie van haar onderzoek cf. art. 57/6/2 Vreemdelingenwet uitmaakt.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.2. Met betrekking tot de door verzoeker ingediende tweede asielaanvraag, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl. dat u al 17 jaar in België verblijft en hier niet weg wil, dat u hier een partner heeft die momenteel een moeilijke zwangerschap doormaakt, dat u wegens het niet-ervullen van uw legerdienst in Turkije intussen staatloos bent geworden en dat u nog bijkomende documenten wil voorleggen maar dat uw advocaat in Turkije daar nog enige tijd voor nodig heeft (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 17 mei 2016, vragen en 1 en 3).*

Er moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen aangezien uw eigen gedrag haaks stond op de door u verklaarde dienstweigering en de problemen die u omwille hiervan vreesde. Zo kon worden vastgesteld dat u, ondanks uw verklaarde dienstweigering, geen haast maakte om een asielaanvraag in te dienen (noch in België, noch in Nederland waar u ook een tijdje verbleef), maar integendeel, dat u nog vrijwillig terugkeerde naar Turkije én er zelf naar het rekruteringsbureau stapte. Daarenboven bleek uit de door het CGVS ingewonnen informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) dat u, verblijvende in het buitenland, in de mogelijkheid verkeerde om uw dienstplicht in Turkije af te kopen maar dat u vervolgens niet in staat was een aannemelijke uitleg te verschaffen waarom u deze mogelijkheid niet had overwogen of te baat had genomen. Tot slot, bleek evenzeer uit informatie van het CGVS dat u als 47-jarige zo wie zo niet meer in aanmerking komt voor het vervullen van uw legerdienst aangezien u de in Turkije voorziene maximumleeftijd van 41 jaar heeft overschreden.

Wat betreft het verlies van uw Turkse nationaliteit dient nogmaals, net zoals in de eerste beslissing van het CGVS al werd uiteengezet, te worden opgemerkt dat u het recht heeft om uw Turkse nationaliteit terug aan te vragen doch hiertoe op geen enkel moment enige stappen heeft ondernomen. Aangezien u actueel stelt dat een advocaat uw belangen behartigt in Turkije, kan dit dan ook geen onmogelijke opgave zijn, maar getuigt dit eerder van een zekere laksheid van uw kant om uw situatie terug in orde te krijgen (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 17 mei 2016, vraag 4). Alsook moet, volledigheidshalve, hieraan worden toegevoegd dat de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen u het statuut van staatloze niet heeft toegekend.

Dat u hier in België, in geval van terugkeer naar Turkije, uw zwangere partner moet achterlaten is een element van louter privé-aard en kan geenszins getuigen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte geeft u heden nog aan dat uw advocaat in Turkije nog documenten tracht te bekomen, maar dat dit lang duurt en deze dus niet kan voorleggen. Aangezien u verklaart reeds sinds de jaren '90 dienstweigeraar te zijn en u al in 1998 uw Turkse nationaliteit zou hebben verloren, lijkt uw verklaring dat u nog wat extra tijd nodig heeft om de nodige bewijsstukken te laten overkomen, wel zéér bij het haar getrokken (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 17 mei 2016, vragen en 3-4-5).”

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift als volgt stelt: *“Echter, tijdens haar tweede asielaanvraag heeft verzoekende partij bijkomende verklaringen afgelegd die aantonen dat zij niet terug kan keren*

naar Turkije. Zij is immers niet meer in het bezit van de Turkse nationaliteit, heeft geen enkele band meer met Turkije, zij is er gevlucht omdat zij gedwongen zou worden om toe te treden bij het leger, waardoor hij hoedanook als een deserteur zal worden aanzien.”, komt hij opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen uit zijn eerste asielaanvraag. Geenszins kan dit worden aanzien als nieuwe of bijkomende verklaringen in het kader van een tweede asielaanvraag. Waar hij verder stelt dat verweerder te snel tot een negatieve beslissing is gekomen zonder de nieuwe ontwikkelingen in het land van herkomst grondig te onderzoeken, laat verzoeker na *in concreto* te duiden over welke nieuwe ontwikkelingen hij het heeft. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Hetzelfde geldt waar verzoeker stelt dat verweerder het “nieuw” karakter van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, aangezien verzoeker geen nieuwe stukken heeft neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing, die als vaststaand worden beschouwd:

“Uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van confrontaties tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terroristische aanslagen.

De gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten vinden plaats in bepaalde regio's van het oosten en vooral in het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelings burgerslachtoffers te betreuren, hoofdzakelijk in enkele steden (Diyarbakir (district Sur en Lice), Cinar, Cizre en Nusaybin) van de provincies Mardin, Sirnak en Diyarbakir. Volgens niet-gouvernementele bronnen werden meer dan 300 burgers gedood tussen de zomer van 2015 en maart 2016. Bovendien hebben de autoriteiten in de desbetreffende regio's een avondklok ingesteld, wat een negatieve invloed heeft gehad op de toegang tot de basisdiensten voor de inwoners van deze zones. Gezien de gerichte aard van de confrontaties tussen de Turkse autoriteiten en de PKK kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of van uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Wet van 15 december 1980.

Naast de zones die worden getroffen door de gevechten tussen de veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen, vonden in Turkije tijdens dezelfde periode waarop de research betrekking had, vier terreuraanslagen (in Ankara en in Istanbul) plaats door Daesh en de TAK, die zowel op militaire als op burgerdoelwitten waren gericht en waarbij meer dan 180 slachtoffers vielen. Uit de beschikbare elementen die bij het administratieve dossier werden gevoegd, blijkt dat deze aanslagen beperkt in aantal en in slachtoffers blijven en beperkt bleven tot de steden Ankara en Istanbul. Het gaat dus om relatief alleenstaande en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of van uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Wet van 15 december 1980.

Alle voormelde gebeurtenissen volstaan niet om te kunnen besluiten dat er op dit ogenblik een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger bestaat wegens willekeurig geweld als gevolg van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.”

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een

verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van art. 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER